

EGY MEGHURCOLT TISZAUGI CSENDŐR

(Komádi, 1914. VII. 15. – Kecskemét, 1979. II. 14.)

Azt, hogy kiről is lesz szó, alább megismerhetik. Előtte azonban – hazug és meghamisított történelmünkön felnevelkedett ifjúságunkra való tekintettel – előre bocsájtok egy rövid írást P. Gy. tollából (megjelent M. F. 2009. II. 12.) annak okán, hogy megismerjék a csendőrséget és annak egyik elítélt tagját ennek az írásnak az alapján ítélhessék meg.

„Néhány évvel ezelőtt láttam egy figyelemre méltó filmet a moziban. Hazáról, tisztességről, rendről és emberi tartásról szólt, az volt a címe: *Híven, becsülettel, vitézül!* Tölgyessy Ágnes filmszemléls alkotása a magyar királyi csendőrségről szólt – vagyis hát ne nagyon tessék keresni mostanában a műsorfüzetekben, a kormányváltásig aligha fogják vetíteni.

Fogalmazhatnék a visszájáról is: olyan filmet láttam azon az estén magyar moziban, amelyben nem zsarú és gengszter lőtte egymást Harlem külvárosában, nem volt benne autós üldözés, nagy keblű szőke hölgy, ballonkabátos felügyelő, borostás, rágógumizó nepper, felhőkarcoló és happy end.

Ez a film a magyar történelem fél évszázadon át lefüggönyözött korszakáról szólt. Idézek (egykori csendőr főhadnagy mondja): „Minden törvénytelenységnek a végére jártunk, addig kerestük a tetteket, addig jártunk a bűn nyomában, míg utol nem értük. Száz esetből kilencvenszer nyakon csíptük a tetteket.”

„Tekintélyünk volt, nem hatalmunk – mondja egy másik csendőrtiszt. – Hatalmunk már csak azért sem lehetett, mert a csendőr minden egyes intézkedését pontosan körülhatárolta a szolgálati szabályzat, azt megszegni főbenjáró bűn volt. Az eljáró csendőrnek tökéletesen ismernie kellett a vonatkozó jogot. Ha kikerülte, hatáskörét túllépte, kemény büntetés várt rá... Éppen a jogszerűség és a következetesség volt az, ami tekintélyt adott a csendőrnek.”

Egyenes tartású, ősz hajú egykori csendőrtisztek néztek le a vászonzról. Olyan emberek, akiknek számára fél évszázadon át lakatot rakott a szocialista nyilvánosság. Jó volt hallani őket. Most, a nagy cigányjárások idején, különös nosztalgiával gondol rájuk a megfélemlített magyar ember.

Annak idején február tizennegyedikén ünnepelték a csendőrség napját.”

Ezek után „visszatérek” Tiszaugra, ahol a közelmúltban halt meg mindenki szeretett és kedvelt Ili nénije, Bere Dánielné. Hiányzik nekünk. Üresen maradt az a kis pad (szakállszárító) a háza előtt, ahol oly sokat üldögélt, és elbeszélgetett az arra járókkal, akik néhány szóváltásra megálltak mellette.

Az ifjú és ...

...a megviselt Bere Dániel

A Bere család
(A kép jobb szélén Bere Dániel csendőr)

A mendemondákhoz – bár meg van természetesen a véleményem – nem kívánok megjegyzést fűzni. De azért a tisztán látás érdekében, no meg, hogy könyvemet 4 földrészen: Észak- és Dél-Amerika, Dél-Afrika, Ausztrália, valamint Európa számos országában (Németország, Ausztria, Svájc, Svédország) az emigrációban élők is olvassák, érdemes lesz ide mellékelni azokat az iratokat, amelyekkel szegény Ili néni 1992 óta évről évre, több mint egy évtizeden át megpróbálta – amúgy egyáltalán nem bűnös (konceptióis perben elítélt) férjét – „tisztára mosni”, rehabilitáltatni, hogy így tegyen szert némi kevés kárpótlásra.

A kérelmek megfogalmazásában és továbbításában nagy segítségére volt Ili néninek az ősi erdélyi nemesi családból származó dr. Kászonyi Gábor tisztaugi barátunk és kedves felesége Anikó (Gábor családfáját, életrajzát, munkásságát lásd másutt), akik összeköttetések révén sokat, nagyon sokat fáradoztak, megpróbáltak segíteni Ili néninek. De a betonfalat ők sem tudták áttörni!

Ili néni

Sajnos ez még ma is, nem csak Bere Dániellel, de nagyon-nagyon sok hozzá hasonló ártatlanul meghurcolt, börtönt viselt, kivégzett magyar emberrel és hozzátartozóikkal megtörtént, megtörténhetett!

Mellékelem az ügyvel kapcsolatos iratokat, lássák emigrációban élő honfitársaink, s az itthon élő, liberál-kommunista történelemoktatásunkban elvakított fiataljaink, hogyan is néz ki egy csendőr tiszthelyettes meg nem valószínűsíthető rehabilitálási eljárása, milyen tortúrának van kitéve egy volt csendőr felesége és családja.

Mindezt most, a Magyar Királyi Csendőrség megalakulásának 125. éves évfordulóján (2006. február 14-én) vetettem papírra, amikor az 1881-ben alapított csendőrséget kettős céllal hozták létre. A csendőr egyrészt katona („A hazáért mindhalálig”), másrészt a közbiztonság őre. S ide Tiszaugra ahol napirenden vannak (voltak) a betörések (évek folyamán: ÁFÉSZ élelmiszerbolt többször is, Korona vendéglő, takarékszövetkezet, üdülősorok, a szegények meglopása, s randalírozások), bizony elkelve régi tekintélyével egy magyar csendőr.

Idillikus képek tűnik ez így megrajzolva. Boldognak és derűsnek is tűnt mindenki szemében Ili néni. Pedig e mögött a békés boldogság mögött – nagyon kevesen tudják a faluban, a „gyüttmöntek” meg egyáltalán nem, hogy – egy nagy tragédia, szeretett férjének bebörtönzése, majd elvesztése árnyékolta be egész életét.

Ahogy Ili néni és fia is elmesélte, a férjét és az édesapát falubeliek jelentették fel, csendőrműltja (sic!) miatt. S ezeket az embereket nap, mint nap látnia kellett, bár köszönésüket soha nem fogadta.

Újv. Bere Dánielné
5473 Tiszaug
Rákóczi u. 62.

az R 7 008175. sz. boríték
melléklete

Kárpótlási Hivatal
B u d a p e s t

Tisztelt Kárpótlási Hivatal!

Levelem mellékleteként becsatolom a halotti anyakönyvi kivonat fénymásolatát, a Kárpótlási Hivatalhoz 1992. ápr. 2-án elküldött kérdőív fénymásolatát, az 1945. aug. 25-én kitöltött igazoló nyilatkozat fénymásolatát valamint a Katonai Bíróság Kt.049/59sz. ítélet számát, mely kelt 1959. július 23-án, és amely a Katonai Püszkei Bizottság irattárában található, és amelyről én semmit nem tudok becsatolni - mivel azt kémszer nem kaptam és amelyet csak a név alapján tudnak ellenőrizni.

Tisztelt Kárpótlási Hivatal!

A kárpótlási igényemet azért nyújtom be - mert meggyőződéses, hogy a férjem áldozat, és többszörösen az volt. Számára senki rehabilitációt, kárpótlást nem biztosított, és mi a családja sokszorosan bűnhődünk valamiért - valamiért amitől nem tudunk, valamiért amiben nem vagyok biztos, hogy nem a férjem, én és a gyermekek voltunk az áldozat. Olyan korban élünk amikor parancsot kellett végrehajtani, amikor az ember nem szólhatott bele a kockázatos dőltéssel, hogy jó vagy rossz amit tesz? Kérem segítsenek számomra, hiszen úgy érzem mérhetetlen szenvedéssel sújtott egy kor bűntelenség, és büntet mindaddig amíg magammal kell hordoznom a tudatot, hogy vitességek nélkül burcoltak meg - csak a férjemet, hanem engem, aki őt találtam.

Kérem szíves megértő segítségüket és mielőbbi válaszukat.

Tiszaug, 1992. szeptember 01.

Szintelettel:

/s/ Bere Dánielné !/

Miután törvény biztosította jogos kérésemet korábbiakban nem orvosolták, és eddig semmilyen kárpótlásban nem részesültem, ismételt hivatkozva az érvényben levő és hivatkozott törvényrendeletekre:

kérem panaszom újbóli felülvizsgálatát, és a férjem ellen hozott ítélet megsemmisítését.

(A semmissé nyilvánítás feltétele a kárpótlási igényem beadásának)

A Tv. 12. §-a szerinti kárpótlást kizáró ok esetében nincs.

Előrehaladott korom, egészségi állapotom, valamint a férjemet ért korábbi törvénytelen ítéletből fakadó igen nehéz anyagi helyzetemre is hivatkozva kérem T. Bíróságtól kérvényem méltányos elbírálását, a semmissé nyilvánító jogerős bíróság határozat meghozását.

Tiszaug, 2001. február

/s/ Újv. Bere Dánielné/
Tiszaug, Rákóczi út 62.
H-6064

Mellékletek: 7 db.

Egy olyan magyar csendőr, amelyen Bere Dániel „háborús bűnös”, Magyar Királyi ht. őrmester volt, akit a Kormányzó úr Főméltósága vitéz nagybányai Horthy Miklós Gödöllőn 1943. szeptember 30-ával kelt legfelsőbb elhatározásával, a „Szovjet elleni hadműveletek alkalmával, az ellenség előtt teljesített kiváló szolgálataiért” a MAGYAR BRONZ ÉRDEMKERESZTET hadiszalagon adományozta. A Tiszaugon is járt vitéz nagybányai Horthy Miklós fél év múlva (1944. május 25-ével) ugyancsak a „Szovjet elleni hadműveletek alkalmával, az ellenség előtt teljesített kiváló szolgálataiért” a MAGYAR BRONZ ÉRDEMÉRMET a hadiszalagon kitüntetést is oda adományozta Bere Dánielnek.

Közben, 1944. május 14-ével megkapta - nem akármilyen elismerésként - a II. osztályú német vaskereszt kitüntetést is (lásd: mellékletek)!

Láthatjuk a fenti dokumentumok alapján, hogy Bere Dániel f r o n t h a r c o s (!) volt, 13 évig hivatásos tűzszerészként (!) teljesített harctéri katonai szolgálatot, a hazáját védte. Ez volt a bűne Bere Dánielnek, no meg a Rákosi-Kádár rendszerekben az is bűnnek számított, hogy a szovjetek ellen harcolt, a magyar anyákat gyalázó orosz katonák ellen védte Csonka-Magyarországot.

